

Trondheimsgruppen av NRRL

Tilsluttet Norsk Radio Relæ Liga

Forenkling og effektivisering av nødmeldetjenesten ved avvik

Har de ansvarlige for
nødmeldingstjenesten glemt oss som
nødsambandsressurs?

Innholdsfortegnelse:

	SIDE
Innledning	1
Nødnettet – kritisk for samfunnet	1
Litt historikk om oss	3
Nødsamband – sambandstjenesten	6
Nødsamband – øvelse over riksgrensen	7
Brann- og eksplosjonsvernlovens § 16 Nødalarmsentral	9
Nødanrop - Ekomlovens § 2-6	10
Kjente problemstillinger ved telefonavbrudd	15
Tabell over historisk oversikt over utviklingen av nødmelding	16
Hva kan vi som radioamatør gruppe bistå med	18
Referanser for rapporten	19
Vedlegg	20
Scenario 1-3	21
Eksempel på kart	22

INNLEDNING:

Det er ikke fra vår side ment som noen form for kritikk eller undervurdering av de ansvarlige myndighetene på nødsambandsområdet. Dette er et innspill av en ressurs som vi mener vi er, og som kan settes inn der det finnes huller i dette som er ment som publikums fortvilelse ved manglende tilgang til kommunikasjon til våre nødetater.

Nødnettet - kritisk for samfunnet!

Effektiv og livreddende innsats i alle situasjoner krever et forutsigbart og moderne kommunikasjonssystem med hensiktsmessig funksjonalitet, dekning og tilstrekkelig kapasitet. Situasjoner som oppfattes som kriser for de involverte, eksempelvis branner, tyverier og ulykker, er nødetatenes hverdag. Befolkningen forventer at det i slike situasjoner skal være enkelt å komme i kontakt med nødetatene. Det må være raskt, avlyttingssikker og pålitelig kommunikasjon mellom alle involverte i krisehåndteringen.

Dårlig kvalitet eller brudd i nødsambandet kan føre til farlige misforståelser med store konsekvenser for liv og helse. Eksempelvis vil god kommunikasjon mellom nødmeldesentral og ambulanse være livsviktig når nødnummer 113 blir oppringt med melding om hjertestans.

Radiokommunikasjon er en helt nødvendig innsatsfaktor i møte med tyngre, organisert kriminalitet og mulige terroranslag. Samtidig er avlyttingssikkert samband helt nødvendig i kriminalforebyggende arbeid. Politiet vurderer sambandet som sitt viktigste verneutstyr.

Ved større, komplekse ulykker og naturkatastrofer gjør et felles nett det mulig å kommunisere direkte mellom nødetatene for å koordinere innsatsstyrkene. I Norge har behovet for nødnett blitt aktualisert gjennom hendelser som Åsta-, Sleipner-, Lillestrøm- og Rocknesulykkene, samt NOKAS-ranet i Stavanger. I en krise der offentlig infrastruktur er rammet, er det vesentlig at innsatsstyrkene kan stole på et robust radiosamband som er uavhengig av offentlige telefoni- og datatjenester.

Effektiv og livreddende innsats i alle situasjoner krever et forutsigbart og moderne kommunikasjonssystem med hensiktsmessig funksjonalitet, dekning og tilstrekkelig kapasitet. Situasjoner som oppfattes som kriser for de involverte, eksempelvis branner, tyverier og ulykker, er nødetatenes hverdag.

Befolkningen forventer at det i slike situasjoner skal være enkelt å komme i kontakt med nødetatene. Det må være rask, avlyttingssikker og pålitelig kommunikasjon mellom alle involverte i krisehåndteringen.

Her kommer Norsk Radio Relæ Liga inn med sin erfaring, utstyr og sitt lange engasjement innen sambandsområdet.

LITT HISTORIKK OM OSS:

Trondheimsgruppen ble stiftet høsten 1939 av en gruppe med stor interesse for radio som hobby. Dette var medlemmer av AKG - hvilket er utlagt Arbeidernes Kortbølgegruppe - som hadde sitt utspring fra et bestemt politisk parti, og som ønsket å bruke amatørradio som et hobbytilbud for sine medlemmer.

Trøndelagsgruppen av NRRL

Politisk styring i en hobbyorganisasjon falt mange tungt for brystet, og en del utbrytere fra AKG fikk flere utenforstående med seg, og etter protokoller fra den tid ser det ut til at 'Trøndelagsgruppen av NRRL' hadde sitt konstituerende møte den 15. september 1939.

Hvorvidt innmelding i NRRL fant sted samtidig finnes det ingen opplysninger om, men det første styret i gruppen konstituerte seg med Bjørn Rørholdt LA1GA som formann i møte 22. september 1939.

Kasserer ble J.M. Pedersen, LA7VB, sekretær Per Øfsdahl. LA9Q styremedlem Jynge.

Av de som var med og startet gruppen, finner vi J. M. Pedersen som medlem av styret og flittig gjest på møtene allerede fra starten og fram til 1952. Øfsdahl LA9Q sto gruppen bi i 10 år, fram til 1949. En annen som også var meget aktiv støttespiller var Torbjørn Wikdahl, LA1VB, som var med fra starten av, og under krigen og senere var gruppens skolemester i faget morse.

Året 1939 bar tydelig preg av den stigende uro ute i verden, om møtene tok farge av dette i form av kåserier om nøytralitetsvakt, sivilforsvarsøvelser o.l.

Morse- og teoriundervisning ble påbegynt - og møter/undervisning ble holdt på forskjellige steder rundt om i byen. Det ble fra styrets side arbeidet intenst med å skaffe egne lokaler, men dette lyktes ikke før gruppen av forståelige grunner måtte 'gå i dekning' pga. invasjonen i Norge.

Etter krigen

Møtevirksomheten opphørte helt utpå våren 1940, og ble ikke tatt opp igjen før vinteren 1946, da det ble tillyst et møte mellom Trøndelagsgruppen av NRRL, AGK og ARK 11. januar. Møtet var bekjentgjort i byens tre aviser, men samlet ikke mer enn 16 representanter for de tre gruppene.

Øfsdahl, LA9Q, hadde på dette tidspunkt vært i Oslo å konferert med Ligaens hovedstyre hvor han hadde fått pålegg om å ordne en samling av AKG og Trøndelagsgruppen og få fart i foreningslivet. Det ble innbudt til generalforsamling den 4. februar 1946, og det skulle vise seg at det var så mange som møtte opp, at timeplanen for møtet måtte endres. I alt ble 45 nye medlemmer tegnet, og valget ga som resultat at LA9Q ble valgt som formann med LA8Y Sørby, LA7VB Pedersen og Dahl som styremedlemmer. Som representant for ARK ble Torgersen valgt, da som nå vår høyt skattede amatørvenn LA2AD.

Han figurerer stadig i møtereferatene fra denne tid og fram til i dag, og vil være kjent av alle LA's som rådgiver og teknisk red. av 'bullen'.

De første årene etter krigen hadde gruppen en veldig vekst av aktive radioamatører, og tilgangen på tysk radiomateriell fra krigen var god.

Tak over hodet

Gruppen arbeidet intenst med å skaffe seg eget tak over Hodet, og hadde sågar forhandlinger gående med Forsvarsdepartementet om kjøp av tyskerbrakke. Dette førte imidlertid ikke fram - så møtene ble fortsatt holdt på forskjellige steder rundt om i byen.

Arbeiderforeningen huset gruppen i lengre tid, og Ordenshuset i Schirmers gate 5 hadde æren av å huse vår forening i mange år.

Via Handelsstandens hus kom vi endelig inn i 'egne' lokaler i 1957. Da leide vi et stort lokale av Havnevesenet på Tavern, også kjent under navnet 'Slaveriet' fra gammelt av - og som i dag huser Sjøfartsmuseet. Her ble også gruppens radiostasjon LA8CA plassert i et lite rom, som vi for øvrig delte med Transportsentralens sultne funksjonærer.

De brukte det nemlig til spiserom. Herfra opererte LA8CA som LMK 8 i mange år underfjellsikringstjenesten.

NØDSAMBAND:

Norsk Radio Relæ Liga (NRRL)- Sambandstjenesten; har som formål å yte radiokommunikasjon som reservesamband for ansvarlige myndigheter i forbindelse med nød-, katastrofe- og hjelpeaksjoner samt å yte sambandsassistanse og sambandsteknisk kompetanse til mulige andre organisasjoner innen redningstjenesten i Norge.

Justisdepartementet har anmodet politimestrene om å legge forholdene til rette for et samarbeid med NRRL Sambandstjenesten.

Enkelte av gruppene har også samarbeidsavtaler med de lokale Røde Kors Hjelpekorps. Graden av beredskap er avhengig av avtaler som gjøres lokalt.

Sambandstjenesten utfører årlig et stort antall sambandsoppdrag i forbindelse med idrettsarrangementer og andre allmennyttige arrangementer.

NRRL - Sambandstjenesten er medlem av Frivillige Organisasjoners Redningsfaglige Forum - FORF. Dette er et samarbeidsorgan for frivillige organisasjoner som er engasjert i norsk offentlig rednings- tjeneste. Det skal være et politisk uavhengig og nøytralt organ hvor det kreves at medlemmene i de tilsluttede organisasjoner gjør sin tjeneste uten vederlag.

Nødsamband er et stikkord som får tankevindingene til å oscillere sterkere enn ellers hos noen og enhver i gruppen, idet denne historien både har vært en lang og til dels frustrerende - men også svært positiv og kanskje ikke minst inntektsbringende sak. Kortfattet må det kunne sies, at vi har kommet dit vi ut fra Justisdepartementets forutsetninger skulle vært for mange år siden - i 1983.

Øvelse over riksgrensen

Vi fikk endelig gjennomslag i saken da redningstjenesten planla samøving med 'svensk redningstjänst' ved en større togkatastrofe i Gevsjö - noen mil inn på svensk område, sykehusene i Trondheim og Levanger var mangelvare.

Takket være kontakt med Sivilforsvarets skolesjef, Harald K. Samstad, som er med i departementets redningsutvalg ble vi med på en demonstrasjon for offentlige myndigheter ved Værnes flystasjon hvor det ble vist redningsutstyr og holdt orienteringer om de forskjellige organisasjoners virksomhet.

Vi stilte med en komplett innredet sambandssentral i en campingvogn og hadde i tillegg en mobilenhet med innmontert HF og VHF stasjon. Øvelsen som fulgte noen tid senere i Gevsjö, skulle vise seg å bli prikken over i-en da vi demonstrerte et perfekt samband - med den før omtalte sambandssentral plassert i Åre hvor all virksomhet ble koordinert, samt 2 mobile enheter ved skadestedet.

Pga. for liten plass til våre biler på selve åstedet, brukte vi håndapparater ved de veltede jernbanevogner og kunne takket være god bistand fra våre svenske radiovenner bruke repeateren på R5 Åreskutan som relestasjon til Regionsykehuset i Trondheim.

Samband med redningshelikopter av typen Sea-King virket også utmerket på HF og var etter uttalelse fra helikopterføreren til uvurderlig nytte.

Vi hadde satt oss i hodet å bruke de tildelte LC-signaturer også på svensk område, noe som falt svenske telemyndigheter tungt for brystet. Men vi fikk da endelig 'tilstand' i 12. time etter utrolig mye mas og sågar bistand fra Ligaens president -4ND.

Den offentlige anerkjennelse dette ga, resulterte imidlertid ikke til noe nærmere samarbeide med Uttrøndelag og Trondheim Politikamre. Dette til tross for at gruppen etter iherdig arbeide i 1978 oppnådde enighet med Trondheim Politikammer om innkorporering av gruppens opplegg i det eksisterende planverk for nød- og katastrofearbeidet.

Lokaler for plassering av utstyr og montasje av antenner ble planlagt i Politihuset – med sikte på nærkontakt med redningssentralen.

Videre enn dette har en ikke kommet i jubileumsåret 1989.

Dette ble aldri en realitet. Vi står fortsatt på stedet hvil og våre ressurser er fortsatt å betrakte som ubrukt.

Vi ser derfor fram til å utpeke oss som en nasjonal ressurs som må fram i lyset selv om mye er gjort siden øvelsen mellom Sverige og Norge.

Brann- og eksplosjonsvernloven med forskrifter § 16.

Nødalarmeringssentral

Sentral tilsynsmyndighet kan pålegge en kommune å etablere en nødalarmeringssentral for mottak av meldinger om branner og andre ulykker innen en fastsatt region som kan omfatte flere kommuner. De kommuner som omfattes av den fastsatte regionen plikter å knytte seg til nødalarmeringssentralen og med grunnlag i avtale bære sin andel av kostnadene ved etablering og drift av sentralen.

Nødalarmeringssentralen skal bemannes, utrustes og opereres slik at den til enhver tid fyller behovet for mottak og registrering av nødmeldinger, alarmering av mannskaper og kommunikasjon med innsatsstyrkene og den som melder ulykken. Etablering og drift skal samordnes med øvrige nødalarmeringssentraler for helse og politi.

Departementet kan gi forskrifter om etablering og drift av nødalarmeringssentral for mottak av meldinger om branner, eksplosjoner og andre ulykker, herunder krav til personellet kvalifikasjoner.

Nødanrop:

Alle tilbydere av offentlig telefoni i Norge skal legge til rette for at abonnentene kan ringe nødnummer, jfr.

Ekomlovens § 2.6:

Ekomlovens § 2.6:

"§ 2-6. Anrop til nødmeldingstjeneste og geografisk lokalisering av nødanrop

Anrop til nødetatenes nødmeldingstjeneste skal kunne foretas fra alle terminaler tilknyttet offentlig telefontjeneste.

Anrop til nødetatenes nødmeldingstjeneste fra terminal direkte eller indirekte tilknyttet offentlig telefontjeneste skal kunne foretas uten vederlag og uten bruk av mynt, kort, kode eller annet tilgangsmiddel.

Nummer til nødmeldingstjeneste skal være oppslått og godt synlig i eller ved allment tilgjengelig terminal for telefontjeneste. Tilbyder av offentlig telefontjeneste og eier av elektronisk kommunikasjonsnett som brukes til levering av offentlig telefontjeneste skal uten betaling fra sluttbruker sikre at telefonnummer og nødvendige opplysninger for geografisk lokalisering av nødanrop overføres for alle anrop til nødetatene.

Det samme skal gjelde selv om sluttbruker har avtale om hemmelig telefonnummer eller har reservert seg mot fremvisning av anropende nummer hos oppringt sluttbruker.

Tilbyder av offentlig telefontjeneste kan etter søknad gis tidsbegrenset unntak fra plikten til å tilby opprinnelsesmarkering. Myndigheten kan gi forskrifter om anrop til nødmeldingstjeneste og geografisk lokalisering av nødanrop."

Kommunikasjon mellom publikum og nødetatene skjer altså gjennom mottak av nødanrop via offentlige telefonitjenester. Nødetatene har en avtale med Telenor som skal sikre at nødanropene fra alle tilbyderne kommer frem til riktig nødmeldesentral.

Nødsamtale skal, hvis teknisk mulig, medfølges av Lokaliseringsinformasjon (opprinnelsesmarkering). Det ligger ikke ansvar på tilbyderne om utbygging av egne nett i forbindelse med nødetatenes drift av nødmeldesentralene.

Dette skal tas vare på av kommersielle avtaler mellom tilbyder (Telenor) og den enkelte nødetat. Ved anrop til et av nødnumrene formidles (dirigeres) anropet til den sentral som følger av anropets type:

110

112

113

og den nødsentral som er ansvarlig for nødtjenesten i det definerte geografisk området nødsentralen dekker.

Dirigeringen skjer i innringers endesentral (Telenor). Formidlingen skjer på bakgrunn av dirigeringstabeller som bestemmes på grunnlag av informasjon fra nødetatene. Det er altså ingen egne nett hos tilbyderne som sørger for at dette fungerer, kun mekanismer for å rute samtaler til rette mottakssentral.

Opprinnelsesmarkering

Med "opprinnelsesmarkering" menes informasjon som gir en geografisk lokalisering av nødanropet.

Opprinnelsesmarkering er viktig for nødmeldesentralene fordi det gir mulighet til å bestemme adresse eller geografisk område hvor en nødsituasjon har oppstått, slik at denne informasjonen kan utfylle muntlig informasjon som blir gitt av den nødstilte og sikre at bistanden kommer raskest mulig til stedet.

Ekomloven viderefører tidligere regulering ved at den stiller krav til at tilbyderne skal formidle slik informasjon vederlagsfritt for sluttbruker, dvs. for den som ringer nødsentralen (se kapittel 3.2).

Nødetatene har implementert løsninger for mottak av opprinnelsesinformasjon fra Telenor. Det finnes ulike tekniske løsninger, avhengig av om sentralen har analog eller digital aksesslinje.

Nødmeldetjenesten er en del av den offentlige operative beredskapen som skal komme nødstilte til unnsetning. Nødmeldetjenestens oppgaver omfatter å motta nødanrop fra nødstilte, å gi den nødstilte profesjonell veiledning og å iverksette nødvendige tiltak.

I dag er nødmeldetjenesten organisert som en integrert del av hver enkelt nødetat brann, politi og helse, og hver etat tilbyr publikum et eget nødnummer for bruk i en nødsituasjon: **(110 – brann, 112 – politi, 113 – helse/ambulanse)**.

Antall anrop til nødnumrene i løpet av et år utgjør ca 1,7 millioner anrop, men kun ca 400 000 av disse kan karakteriseres som reelle anrop.

Politiet er den etaten som opplever størst grad av feilansrop eller misbruk, med under 10% reelle anrop.

Anrop til 113 utgjør den største andelen av reelle nødansrop, med ca. 240 000 anrop på årsbasis (tall fra 2000).

Publikumsundersøkelser viser at det er bred kjennskap til nødnumrene i befolkningen, og 113 er det nødnummeret som er best kjent. I en undersøkelse fra 2002 svarte 88% at de var svært positive eller positive til å ha kun ett nødnummer i Norge.

Denne utredningen har vurdert muligheten for å forenkle å effektivisere den norske nødmeldetjenesten.

Bakgrunnen er et behov for stadig å vurdere forbedringer av tjenesten til beste for publikum. Videre er det viktig å forholde seg til den internasjonale utviklingen på området.

Svært mange vestlige land, deriblant Sverige, Danmark og Finland, bruker kun 112 som nasjonalt nødnummer. Disse landene har også langt færre nødmeldesentraler enn Norge.

Samfunnsutviklingen i Norge og fokus på effektivisering av offentlig sektor gir ytterligere grunn til å vurdere nødmeldetjenestens oppbygning og organisering.

Mulige alternativer for endring av nødmeldetjenesten er primært basert på studier av løsninger i andre land.

Utredningen har spesielt vurdert følgende endringer i forhold til dagens løsning:

reduksjon i antall nødnummer ulike modeller for organisering av felles tjenester organisatorisk tilknytningspunkt reduksjon i antall sentraler

De ulike modellene som skisseres for organisering av felles tjenester for nødetatene er basert på løsninger Danmark, Finland og Storbritannia.

Vurderingene i denne utredningen bygger opp under målsetningen om at; ***nødmeldetjenesten skal bidra til at nødstilte mottar riktig bistand raskest mulig gjennom en effektiv håndtering av nødanrop og god organisering av tjenesten.***

For å oppnå dette fokuserer vurderingene på *tilgjengelighet* (for at publikum enkelt skal kunne kontakte nødmeldetjenesten), *kvalitet* (for å sikre riktig veiledning og bistand til den nødstilte), *responstid* (for å gi den nødstilte bistand raskest mulig), *effektivitet* (for å sikre best mulig utnyttelse av offentlige ressurser), *fleksibilitet* (for å sikre en tjeneste som kan fungere for hele landet og i alle typer situasjoner), *kostnader* og *gjennomførbarhet* (for å sikre at løsningen er gjennomførbar i Norge).

Anbefalingene for den fremtidige norske nødmeldetjenesten er:
112 bør innføres som eneste nødnummer i Norge.

Dette skal sikre god tilgjengelighet for publikum og en større likhet med andre land. Det forutsettes at 112 kun skal gjelde nød / akutte situasjoner.

Nødetatene bør i tillegg tilby publikum et annet nasjonalt telefonnummer for bruk ved andre henvendelser, i tråd med politiets servicenummer 02800.

KJENTE PROBLEMSTILLINGER SOM VÅR RESSURS KAN BIDRA SAMFUNNET MED:

Problemet er ikke så lenge alle tilgjengelige tekniske løsninger fungerer som forutsatt.

Her kommer våre ressurser inn som en faktor som ikke er belyst i sin helhet.

Historien om telefonen som nødalarmering.

Så lenge Norge hadde kun manuelt betjente telefonsentraler, var det enkelt for publikum å komme i kontakt med forskjellige hjelpeorganer i samfunnet.

Man ringte telefonsentralen og ba om politi, brannvesen, lege, ambulanse eller andre, og betjeningen ved den manuelle sentralen satte opp forbindelsen.

Automatiseringen av telefonen i Norge tok til omkring 1920 og ble fullført i løpet av få år i de fleste større byer, mens den største utbyggingen på landsbasis foregikk på 1960-tallet.

Innen 1985 var automatiseringen fullført over hele landet. Hver hjelpeinstans fikk sine egne telefonnummer med inntil seks siffer som folk måtte huske eller finne fram i telefonkatalogen, og det ble behov for nye ordninger for å gi befolkningen en sikker og god tilgang til nødmeldetjenesten.

Siden 1960-tallet har det vært igangsatt en rekke initiativer og utredninger om nødmeldetjenestens oppbygning og organisering. Tabell 1 gir en historisk oversikt over utviklingen:

1960	Televerket reserverte alarmtelefonnummeret 000, som var anbefalt av Standardiseringsutvalget
1966	<i>Nødhjelpsutvalget</i> ble oppnevnt for å utrede etablering av en felles nødhjelpstjeneste i Norge.
1970	Nødhjelpsutvalget avga sin innstilling i desember 1970, og anbefalte at det skulle opprettes 52 mottakssteder for varsling av brannvesen, politi og lege/ambulanse over ett felles nødnummer 000. Landets politikamre skulle være mottaker av nødnummer 000.
1973	I forbindelse med budsjettbehandlingen fattet Stortinget vedtak om landsdekkende utbygging i tråd med Nødhjelpsutvalgets innstilling. Det ble ikke etablert noen varig finansieringsordning, slik at utbygging gikk tregt.
1978	Det ble besluttet å starte ny utredning, med den bakgrunn at telefonautomatiseringen medførte at de service- og vakttenester som ekspedisjonspersonalet ved de manuelle sentraler utover i landet utførte, ville falle bort.
1979	<i>Vaktsentralkomiteen</i> ble opprettet, med blant annet som oppgave å vurdere ved hvilke tiltak den nødvendige vakt- og servicefunksjon i lokalsamfunnet skulle erstattes.
1981	Vaktsentralkomiteen avga sin innstilling i januar 1981, og anbefalte etablering av ca 75 vaktsentraler for mottak og formidling av alle henvendelser om nødhjelp fra publikum.

1983	Etter å ha opprettet elleve felles formidlingssentraler, ble det besluttet at ordningen med felles formidlingssentral skulle opphøre. Politiets begrunnelse var at betjeningen av formidlingstjenesten var en merbelastning både økonomisk og ressursmessig for politiet ¹ .
ca. 1980-1985	Modell for nødmeldetjeneste og kommunikasjonsberedskap ble utviklet innen helsevesenet (den såkalte "Hordalandsmodellen") av overlege Paul F. Forstrøen. Landets første AMK -sentral (akuttmedisinsk kommunikasjonsentral) ble opprettet ved Haukeland sykehus.
1985	Norske Kommuners Sentralforbund la fram forslag til organisering av nødmeldetjenesten i kommuner og fylkeskommuner, Hordalandsmodellen.
1986	Forslaget fra Norske Kommuners Sentralforbund støttes av Kommunal-, Justis- og Sosialdepartementet.
1987	Norge innførte tre nødnumre : 001 til brannvesenet, 002 til politiet og 003 til helsevesenet.
1991	EU vedtok innføring av nødnummer 112 som felleseuropeisk nødnummer.
1994	Norge endret nødnummerserien fra 00x til 11x, det vil si: 110 til brannvesenet, 112 til politiet og 113 til helsevesenet.
1995 - 1996	Nødetatene utarbeidet <i>Felles krav til sikring av teletekniske løsninger i nødmeldesentralene for Brann, Politi og Helse</i> . Rapport fra utvalget forelå i juni 1996. Utvalgets innstilling ble ikke fulgt opp p.g.a. uenighet om hvem som skulle finansiere tiltakene.

¹ St.meld. nr. 12 (1995-96) Om brann- og ulykkesalarmering [1], s.4.

1998	<i>Samordningsrådet for nødrelaterte problemstillinger</i> ble opprettet av Justisdepartementet/RBA i samråd med nødetatenes overordnede departementer.
2001	Det ble besluttet å gjennomføre en utredning for å vurdere muligheter for forenkling og effektivisering av nødmeldetjeneste og nødkommunikasjon i telenettet. En <i>interdepartemental prosjektgruppe</i> ble opprettet for å gjennomføre utredningen.
2002 - 2004	Omorganiseringer innen brann-, politi- og helseetatene fører til en reduksjon i antall nødmeldesentraler fra ca. 150 til ca. 70 sentraler.
2003	Den interdepartementale prosjektgruppen ble lagt ned uten å komme til enighet om et utredningsforslag, og det ble besluttet at Justisdepartementet skulle få ansvaret for at utredningsarbeidet ble fullført.
2004	Utredningen med anbefalinger foreligger (denne rapporten).

Hva kan vi bistå med lokalt i S-T PD og N-T PD:

Når vi her foreslår tiltak som vi mener kan være til nytte for redningsetatene og hvilken bistand som vi måtte være tilgjengelig til, så har vi laget noen eksepler på scenarier til dette. Som vi tidligere har nevnt, er det fra vår siden et kjent problem som blir oversett av de ansvarlige for nødmeldingstjenesten som er bakgrunnen for vårt utspill.

Siden storøvelsen mellom Midtnorsk og Midtsvensk redningsøvelse, er dette blitt en helt annen form for organisasjon.

Det er ikke fra vår side ment som noen form for kritikk eller undervurdering av de ansvarlige myndighetene på nødsambandsområdet. Dette er et innspill av en ressurs som vi mener vi er, og som kan settes inn der det finnes huller i dette som er ment som publikums fortvilelse ved manglende tilgang til kommunikasjon til våre nødetater.

Trondheimsgruppen av NRRL

Sambandskomiteen.

v/ LB1BC Torstein Fredriksen

Referanser:

- Historikk om Trondheimsgruppen NRRL.
- Norsk Radio Relæ Liga (NRRL) - Sambandstjenesten.
- Rapport om samøving med 'svensk redningstjänst' ved en større togkatastrofe i Gevsjö.
- Brann- og eksplosjonsvernloven med forskrifter § 16 til alarmsentraler.
- Ekomlovens § 2.6.

Vedlegg

Adresselisten

20 000 uten telefon

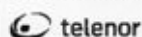
OSLO: En feil i en fiberoptisk kabel mellom Skien og Porsgrunn førte i går til sammenbrudd i telefon- og datanettet i deler av Telemark, Vestfold og Buskerud. Torsdag kveld var over 20 000 mennesker rammet av feilen. Feilen skapte store problemer for betalingstjenestene, redningstjenesten og beredskapen ved flere store bedrifter i Grenland.

Telefonbrudd i Melhus og Skaun kommuner

På grunn av arbeid i Tele Nettet, vil det bli brudd og forstyrrelser i telefonforbindelsen torsdag 7. februar kl. 01.00 - 06.00.

Berørte områder:
Buvika, Lefstad, Skaun, Landamo, Kvål og Hovin.

Vi beklager forstyrrelsen.

Telefonbrudd i Oppdal Kommune

På grunn av arbeid i Tele Nettet, vil det bli brudd og forstyrrelser i forbindelsen,

torsdag 12. mai kl. 01:00 - 03:00.

Berørte områder: Skarsem og Vassli

Vi beklager forstyrrelsen.

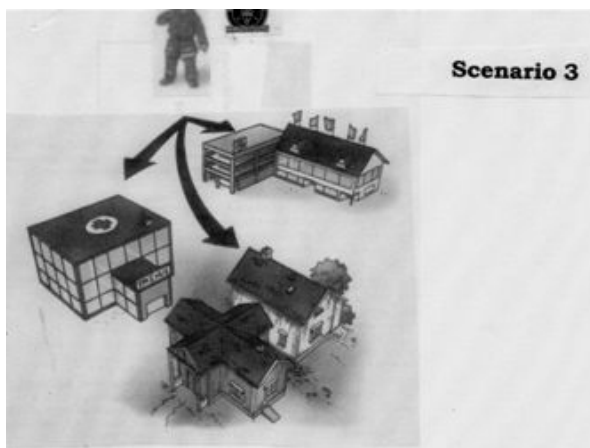
Telefonbrudd og forstyrrelser i deler av Røros og Holtålen kommune

På grunn av arbeid i telenettet vil det bli brudd og forstyrrelser i telenettet:
fredag 3. november, kl. 01:30 - 06:00.

Vi beklager forstyrrelsen.

Scenarior

Eksempelpå kart

